

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: P. B.**, bytem U., L., proti **žalovanému: Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 4. 12. 2014, č. j. MF-16282/2014/34-2901-RK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra financí (dále jen „žalovaný“) ze dne 4. 12. 2014, č. j. MF-16282/2014/34-2901-RK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil usnesení Ministerstva financí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 12. 2013, č. j. MF-114190/2013/34, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem správního řízení vedeného pod sp. zn. MF-97613/2013/34 ve věci zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry na adrese Štefánikova 131/61, Brno.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce rozklad, v němž namítal, že správní orgán prvního stupně neprokázal, že žalobce není účastníkem řízení; že účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, může být nájemce i strana jiného soukromoprávního vztahu; že odeprání účastenství vede k porušení jeho vlastnického práva a práva na spravedlivý proces a na podnikání; že mu rozhodnutím správního orgánu prvního stupně může být způsobena vážná újma, ušlý zisk a škoda.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že udělení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry (dále též jen „povolení“) podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), představuje veřejnoprávní vztah mezi žadatelem (provozovatelem) a povolujícím orgánem v postavení správního orgánu. Naproti tomu nájemní smlouva představuje soukromoprávní vztah a nemá vliv na veřejnoprávní otázky týkající se vydání či nevydání povolení k provozování loterie a jiné podobné hry. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, že hmotněprávní poměr k věci je dán pouze v soukromoprávní rovině mezi provozovatelem a žalobcem, irrelevantní je naopak to, že při zrušení příslušného povolení bude zásadně ovlivněn vymezený nájemní vztah. V případě žalobce se jedná o soukromoprávní rovinu, která nezakládá povahu účastnictví podle zákona o loteriích. Nadto § 45 odst. 3 zákona o loteriích výslovně uvádí, že účastníkem řízení o vydání povolení je obec, a naopak jiné účastníky řízení nezmiňuje.

Dle názoru žalovaného se správní orgán prvního stupně vypořádal s posouzením skutkové a právní otázky účastnictví a řádně odůvodnil své závěry. V daném případě není možné učinit závěr, že by byl žalobce přímo dotčen na svých právech nebo povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Udělení ani zrušení povolení ve své podstatě nezasahuje do vlastnických a obdobných práv, tj. nájemních a podnájemních, neboť nemá na vznik těchto vztahů vliv z hlediska zákonného zakotvení. Nájemní vztah mezi žalobcem na jedné straně a provozovatelem na straně druhé představuje soukromoprávní vztah, do něhož veřejnoprávní povolení k provozování loterií a jiných podobných her přímo nezasahuje, resp. na jeho vznik a zánik nemá v zákonné rovině vliv, a proto nemůže být ani odvozeno účastnictví dle § 27 odst. 2 správního řádu. Třetí osoby v postavení nájemců či podnájemců nejsou účastníky řízení, neboť zrušení povolení pro ně nezakládá žádné právní účinky (nedochází k zásahu do vlastnického či obdobného práva).

III. Žaloba

Žalobce v žalobě konstatoval, že byl jako smluvní partner společnosti BONVER WIN a. s. (dále jen „společnost BONVER WIN“), proti jejímuž povolení bylo správní řízení vedeno, zkrácen na svých právech v důsledku nepřiznání postavení účastníka řízení. Žalovaný v rozporu s § 28 odst. 1 správního řádu rozhodl, že žalobce není účastníkem řízení, aniž by tuto skutečnost prokázal. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v tvrzení žalovaného, že neexistuje hmotněprávní poměr žalobce k věci ve veřejnoprávní rovině, ale pouze v rovině soukromoprávní. Žádný právní předpis však nestanoví, že práva, která mohou být správním rozhodnutím dotčena, musejí být založena hmotněprávní poměrem pouze ve veřejnoprávní rovině. Jazykovým výkladem § 27 odst. 2 správního řádu lze dojít ke zcela opačnému závěru. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítl, že v určitých případech lze považovat dotčení soukromého subjektivního práva za přímé dotčení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný se tak uchýlil ke značně formalistickému výkladu citovaného ustanovení, neboť mezi soukromým a veřejným právem nelze vystavět „neprostupnou zeď“.

Žalobce poukázal na to, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí existenci hmotněprávního poměru žalobce k věci v soukromoprávní sféře uznal. V soukromoprávní rovině je žalobce přímo dotčen na svých majetkových právech a legitimním očekávání, které vyplývá z jeho smluvního vztahu se společností BONVER WIN, proti jejímuž povolení je

správní řízení vedeno. Případným vydáním rozhodnutí o zrušení povolení bude žalobci zasaženo do jeho práv zaručených čl. 11 Listiny základních práv a svobod a vznikne mu vážná újma, pokud nebude mít v tomto řízení možnost hájit svá práva. Žalobce namítl, že existuje i jeho hmotněprávní poměr k věci ve veřejnoprávní sféře, který je určen jeho právem podnikat ve smyslu čl. 26 Listiny. Tento poměr nebyl vzat žalovaným v úvahu, což ve spojení s povinností žalovaného přezkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce považoval za zcela nesprávné tvrzení žalovaného, že na základě § 45 odst. 3 zákona o loteriích může být účastníkem ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu pouze obec. Ustanovení § 45 odst. 1 zákona o loteriích totiž stanoví subsidiární použití správního řádu, a jestliže podle § 45 odst. 3 zákona o loteriích může být za určitých okolností účastníkem obec, pak je zřejmé, že se tím nevylučuje účastenství dalších osob podle § 27 správního řádu.

Žalobce v závěru žaloby shrnul, že žalovaný neprokázal, že žalobce není účastníkem řízení. Pokud žalovaný uznává existenci hmotněprávního vztahu žalobce v soukromoprávní rovině, pak musí uznat i jeho účastenství v řízení. Žalovaný přehlédl hmotněprávní vztah žalobce k věci ve veřejnoprávní sféře reprezentovaný právem žalobce na podnikání. Napadené rozhodnutí je v přímém rozporu s dikcí zákona o loteriích. Práva žalobce tedy mohou být přímo a citelně dotčena vydáním rozhodnutí ve formě zrušení oprávnění k provozu loterií a jiných podobných her. Nepřiznáním účastenství byl žalobce zkrácen jak v soukromoprávní, tak ve veřejnoprávní sféře. Žalobce tedy navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobcem citovanou judikaturu není v dané věci možné použít. Žalovaný byl toho názoru, že žalobce není oprávněn domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí, neboť jím nedošlo k zásahu do jeho právní sféry. Dle názoru žalovaného se správní orgány se vypořádaly s argumenty žalobce uvedenými v jeho žádosti a odůvodnily, proč žalobce v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu nebyl přibrán do správního řízení o zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry. V tomto správním řízení posuzuje správní orgán toliko to, zda nastaly nebo vyšly najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit. Práva žalobce vyplývající z podnájemního vztahu nemohou být s ohledem na takto vymezený předmět řízení dotčena. Ze zákona o loteriích vyplývá pouze to, že účastníkem řízení o zrušení povolení je pouze jeho držitel. Zrušením povolení není nikterak ovlivněn předmět smlouvy o nájmu (podnájmu) nebytových prostor, případně možnost pronajmout nebytové prostory novému zájemci. Práv uvedených v čl. 26 Listiny se lze domáhat jen v mezích zákonů, které je provádějí. Žalovaný tak navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu odmítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalobce se na výzvu ve smyslu § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. ve stanovené lhůtě ani později nevyjádřil a žalovaný v přípisu ze dne 4. 7. 2017 výslovně uvedl,

že na nařízení ústního jednání ve věci netrvá). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

K návrhu žalovaného na odmítnutí žaloby pro nedostatek aktivní legitimace soud připomíná, že předmětem napadeného rozhodnutí (a tedy i soudního přezkumu) je posouzení zákonnosti rozhodnutí vydaného podle § 28 odst. 1 správního řádu o tom, že žalobce není účastníkem konkrétního správního řízení. K tomu soud konstatuje, že rozhodnutím o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu se s konečnými účinky určuje, zda určitá osoba je či není účastníkem správního řízení. V případě negativního rozhodnutí pro danou osobu řízení končí, což může mít nepochybně významný dopad do jejích práv, neboť se mj. nebude moci domáhat přezkoumání takového rozhodnutí v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve věci, které jí navíc ani nebude doručováno. Rozhodnutí o účastenství tedy nepochybně podléhá soudnímu přezkumu (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 – 147, publ. pod č. 3288/2015 Sb. NSS, a v něm citovanou judikaturu). Pokud žalovaný v daném případě dovozoval, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby, neboť „Ministerstvo financí o tom, že není účastníkem dotčeného správního řízení, rozhodlo v souladu se správním řádem“, pak předmětem meritorního rozhodování soudu je právě zákonnost postupu správních orgánů při určování okruhu účastníků správního řízení. Žalovaný tedy ve svém vyjádření k žalobě směšuje otázku *přípustnosti* a *důvodnosti* žaloby. Pokud je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, v jehož důsledku byl žalobce zbaven možnosti uplatňovat ve správním řízení svá procesní práva, pak právě otázka, zda tím došlo k zásahu do jeho právní sféry, bude klíčová pro zodpovězení otázek týkajících se důvodnosti žaloby, nikoli její přípustnosti. Žaloba žalobce je tedy přípustná a nejsou dány důvody pro její odmítnutí.

V nyní posuzované věci soud ze správního spisu, konkrétně z podání žalobce nadepsaného „Přihlášení účastníka řízení“ ze dne 22. 11. 2013, podává, že žalobce své účastenství ve správním řízení vedeném podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích (tedy řízení o zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry na adrese Štefáníkova 61, Brno) opíral o to, že je „vlastníkem nemovitosti na dotčené adrese“. Žalobce měl za to, že zrušením povolení by došlo k zastavení provozu technických zařízení umístěných na dotčené adrese, a tedy „k výraznému snížení tržní hodnoty této nemovitosti“, „ke snížení/ztrátě výnosů z pronájmu těchto prostor“, „k ohrožení/zmaření investic realizovaných a účelově vynaložených v rámci prostor, v nichž je provoz loterií a jiných podobných her realizován“. Žalobce v žalobě dovozoval své účastenství ve správním řízení především z interpretace § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky správního řízení „*další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*“.

Soud má za to, že v případě žalobce nejsou podmínky § 27 odst. 2 správního řádu splněny. Předně je patrné, že ve správním řízení o zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry nemohla být žalobcova práva dotčena *přímo*. Předmětem řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích jsou otázky související s povolením k provozování loterie a jiné podobné hry, resp. okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit (konkrétně např. to, zda údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, byly klamné atp.). Správní orgány v tomto řízení naopak nejsou povinny hodnotit okolnosti, na které poukazuje žalobce, tedy otázky související s ekonomickými dopady případného zrušení povolení na jeho držitele, a tím spíše tedy nejsou správní orgány oprávněny zohledňovat, jak by se zrušení povolení mohlo dotknout dalších soukromoprávních subjektů (smluvních partnerů držitele povolení). Řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích naplňuje především účel deklarovaný tímto zákonem (tedy zejména přispívá k ochraně osob, které se účastní loterií a

jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti, srov. § 1 citovaného zákona); naopak neslouží jako nástroj ochrany majetkových zájmů soukromoprávních subjektů (vlastníků budov, v nichž jsou loterie a jiné podobné hry provozovány). Případné dotčení žalobce na jeho právech konečným výsledkem takového řízení tak může být toliko sekundárním efektem případného zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry udělené společnosti BONVER WIN.

Při posouzení dané věci je třeba dále vyjít i z toho, že cílem správního rozhodování je zpravidla upravit veřejná, nikoliv soukromá práva účastníků. Jestliže pak důsledkem úředně povolené činnosti adresáta rozhodnutí (či naopak důsledkem odnětí tohoto povolení) je zásah do soukromých subjektivních práv jiné osoby, má tato osoba zpravidla k dispozici soukromoprávní prostředky obrany. Soud sice souhlasí se žalobcem v tom, že i dotčení soukromého subjektivního práva lze považovat za přímé dotčení práv ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, avšak zároveň je třeba dodat, že se tak děje pouze ve zcela výjimečných případech. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28, se týkal specifických skutkových okolností (v citovaném rozsudku stěžovatel jakožto vlastník energetického zařízení měl být účastníkem řízení o zrušení licence pro rozvod tepelné energie, neboť původně prokázané užívací právo bylo soudem prohlášeno za neplatné, čímž vznikla situace, v níž vlastník zařízení mohl být dotčen na právu užívat předmět svého vlastnictví) a k dotčení soukromých subjektivních práv v něm přistoupila též možnost dotčení subjektivních práv veřejných založená přímo zákonem (v návaznosti na zrušení licence, nebo dokonce již v návaznosti na pouhé zahájení řízení o zrušení licence mohl správní orgán uložit vlastníkovvi energetického zařízení určité povinnosti). Naproti tomu ve věci žalobce žádné obdobné specifické skutkové okolnosti shledat nelze, neboť žalobce může i v případě zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry svou nemovitost bez omezení užívat a ani žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně mu nemohou na základě řízení o zrušení povolení ukládat žádné povinnosti.

K námitce žalobce, že práva a povinnosti ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu nemusí být striktně veřejnoprávní povahy, soud poukazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázek souvisejících s postavením tzv. osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., při nichž je třeba obdobně jako v nyní posuzovaném případě zabývat se tím, zda byla osoba přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním správního rozhodnutí (srov. dikci § 34 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 As 201/2014 – 35, konstatoval, že případné zrušení licence na výrobu elektřiny může mít vliv na věřitele držitele licence, avšak tento vliv je pouze nepřímý, zprostředkovaný ekonomickými vazbami s držitelem licence. Pokud jde o přímé dotčení práv a povinností osoby správním rozhodnutím, pak z hlediska charakteru těchto práv a povinností jde o subjektivní *veřejná* práva a povinnosti, kterým správní soudy poskytují ochranu (tedy práva osob ve vztahu k orgánům veřejné správy, srov. § 2 s. ř. s.). Práva a povinnosti soukromoprávní, které existují ve vztazích mezi soukromými subjekty, nehrají z hlediska účastenství dle § 34 odst. 1 s. ř. s. roli. Shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 2 As 262/2015 – 18, uvedl, že zmiňuje-li nějaké ustanovení soudního řádu správního „právo“ (ve smyslu oprávnění), míní tím veřejné subjektivní právo. Základní podmínkou pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. je tedy přímé dotčení této osoby na jejích *veřejných* subjektivních právech či povinnostech vydaným správním rozhodnutím, případně tím, že by takové rozhodnutí bylo zrušeno. Dotčení v právech této osoby musí být přímé, nikoliv pouze nepřímé či dokonce eventuální. S ohledem na výše uvedené závěry lze konstatovat, že žalovaný nijak nepochybil, když se v napadeném

rozhodnutí věnoval tomu, zda ve správním řízení vedeném podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích mohla být dotčena právě veřejná subjektivní práva žalobce.

Soud tedy uzavírá, že žalobce mohl být výsledkem správního řízení o zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry vedeného podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích dotčen pouze nepřímo, a to nadto na svých soukromých subjektivních právech. Za takové situace mu tedy nesvědčilo právo být účastníkem správního řízení. Z tohoto důvodu je rovněž nutné odmítnout další související argumenty žalobce. Pokud žalobce namítá porušení svých majetkových práv, resp. práva podnikat ve smyslu čl. 26 Listiny, pak lze ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu konstatovat, že se jedná o pouhé nepřímé, zprostředkované dotčení na soukromých právech žalobce. Takovým právům nelze poskytnout ochranu ve správním soudnictví či ve správním řízení. V daném případě nedošlo ani k zásahu do legitimního očekávání žalobce. Zásadu legitimního očekávání je v daném případě třeba opět vykládat v intencích soudního řádu správního, a potažmo správního řádu. Jak již bylo uvedeno výše, ve správním soudnictví jsou chráněna veřejná subjektivní práva osob (§ 2 s. ř. s.), a tedy i zásada legitimního očekávání se může vztahovat toliko k subjektivním právům veřejným. Jelikož ve správním řízení vedeném podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích nebylo (a ani nemohlo být) dotčeno žádné veřejné subjektivní právo žalobce, nebylo v něm (a ani nemohlo být) zasaženo do jeho legitimního očekávání.

Soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, že z nájemního vztahu mezi žalobcem a držitelem povolení k provozování loterie a jiné podobné hry nemůže být odvozeno účastenství žalobce dle § 27 odst. 2 správního řádu v řízení vedeném ohledně tohoto povolení. Pokud žalobce namítá, že žalovaný *neprokázal*, že žalobce nebyl účastníkem řízení, pak lze konstatovat, že *prokázáním* ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu je třeba v daném případě rozumět nikoli procesní postup spočívající ve zjišťování skutkových okolností pomocí důkazů, ale spíše povinnost správního orgánu objasnit, proč žalobce není účastníkem správního řízení. Napadené rozhodnutí je pak (nejen) v tomto ohledu srozumitelné, dostatečně odůvodněné a žalovaný v něm přesvědčivě vysvětlil (a tedy ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu „prokázal“), proč žalobce není účastníkem správního řízení o zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nemusel vzít v úvahu ani právo žalobce na podnikání ve smyslu čl. 26 Listiny, neboť, jak bylo řečeno výše, k porušení tohoto práva žalobce nemůže dojít v přímém důsledku správního řízení o zrušení povolení, které bylo uděleno osobě odlišné od žalobce. Pokud žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v chybném výkladu § 43 zákona o loteriích, pak lze konstatovat, že žalovaný citované ustanovení zmiňoval nad rámec rozhodovacích důvodů napadeného rozhodnutí, pouze jako podpůrnou argumentaci. Případné pochybení při výkladu citovaného ustanovení by tedy ani hypoteticky nemohlo vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé. Nadto lze dodat, že související poznámka žalovaného (tedy že § 45 odst. 3 zákona o loteriích zmiňuje jako účastníka řízení pouze obec) byla v kontextu daného případu zcela namístě.

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 21. července 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová